

v tu chvíli plnou hlavu vlastních problémů, takže ho nechala být. Dan byl starší než ona a měl s magií mnohem více zkušeností. Měl by se o sebe dokázat postarat sám. A kromě toho Sofinka slíbila, že na něj dohlédne.

Jakmile Dan zmizel nahoře i se Septimem, Sofinka vběhla do obchodu. „Jak bylo u Ruby?“ vyzvíдалa.

„Vida! Jak ses měla, Lotko?“ Strejda Jack se podíval na hodinky. „Myslel jsem, že tam zůstaneš déle,“ dodal pochybovačně.

„Já nemohla! Strejdo, Ruby má ve svém pokoji draky!“

Všichni na ni jen zírali a Lotka si povzdychla. „No vážně. Nezbláznila jsem se. Nebo aspoň říkali, že jsou draci, jak to mám já poznat?“

„Jak vypadali?“ zeptal se strejda dychtivě.

Lotka mu popsala Sama a Joea, jak nejlépe dovedla, ale strýček stejně trval na tom, že přitáhne starou, v kůži vázanou knihu, která byla plná ručně malovaných obrázků nejrůznějších ještěrek.

„Hlavně opatrně,“ žádal ji. „A vy, myšáci, ji nechte na pokoji, má neskutečnou cenu a mě nezajímá, že ty barvy vypadají lahodně.“

Několik myší, které už nadšeně očichávaly vazbu, rychle couvlo.

„Hej! Můžeme se podívat?“ ozvaly se strejdovy vlastní ještěrky. Všichni se na ně překvapeně podívali, protože od svého příjezdu do obchodu většinu času jen jedly nebo se vyhřívaly pod lampou. Neříkaly snad nic jiného než „Víc“, když dostávaly krmení. Strejda je s radostí vytáhl z terária a ještěrky se usadily na pult vedle Lotky, mrskaly jazýčky na Sofinku a smály se jejímu zjevnému znechucení. Všechny

myši se bleskově rozutekly do klecí a zavřely za sebou dvířka.

„Promiň, Lotko, zamumlal jeden růžový myšák cestou. „Z těch tvorů mi běhá mráz po zádech!“

Kniha byla fascinující, ale Lotka v ní Sama a Joea ne našla. Strejda Josef kupodivu vůbec nebyl zklamáný.

„Nový druh!“ mumlal si pod vousy a díval se, jak zelené ještěrky obdivují nákresy vlastního druhu a slabikují popisky. „*Draco grassi!* Nebo možná *Draco netherbri-gius!* Musím je vidět, Lotko!“

„Ale to nejde!“ namítla Lotka. „Co asi řeknu Ruby? Neví, co jsou zač, a přitom slyšela, jak si s nimi povídám, a teď si myslí, že jsem trhlá!“

„Hmm. To bude těžké.“ Strejda Jack si zamyšleně sedl. „Vzpomínám si, že viděla ty růžové myšky, že ano...? Takže v sobě něco bude mít, hodně hluboko. Ale je připravená, abychom jí to řekli...?“

„Neuvěří mi,“ posteskla si Lotka. „Bude si myslet, že jsem hloupá, nebo že chci dělat hlupáka z ní.“

Sofinka zaklepala drápkem na pult. „Neříkej jí to, Lotko,“ prohlásila.

„Ale co ty ještěrky!“ udeřil strejda pěstí do pultu. „Já je musím vidět, Sofi!“

„Přiveď ji sem, Lotko. Nic jí neříkej. *Ukaž jí to.*“ Sofinka naklonila hlavu na stranu. Očividně byla se sebou spokojená.

„No ano!“ přikývla Lotka. „Ale co když to Ruby poví ostatním?“

Rozhlédla se po obchodě, po hradbách klecí a po všech zvířatech, která starostlivě naslouchala. „Dovedete si představit, co by se stalo?“

Strejda Josef se na ni vážně podíval. „Jistě že dovedu, Lotko. Nemyslíš, že s podobnou představou žijeme každý den? Zvlášť když jsme se dozvěděli, že se k nám vracíš.“

„Jak to můžeme riskovat?“ zeptala se Lotka.

„Musíš jí věřit, Lotko.“ Sofinka rozhodně pokyvovala hlavou. „Ano. Jestli je to tvoje kamarádka, musíš jí věřit. A já vím, že jí věříš.“

Strejda Josef vážným hlasem přitakal. „Má pravdu, Lotko. Jestli Ruby není taková, jaká se nám zdá být, neuvěří tomu, co vidí. Ale... možná pak pro ni bude těžší s tebou kamarádit. Už ví, že se děje něco divného, a máš pravdu, že by si mohla začít myslet, že na ni šíješ nějakou boudu.“

„Už teď si myslí, že si povídám s ještěrkami,“ povzdychla si Lotka. „Když jsem se s ní loučila, dívala se na mě už tak dost zvláštně. Pojdme to zkusit. Zítra ji k nám pozvu – třeba na sobotu?“

Ruby přijala Lotčino pozvání poněkud váhavě, ale naštěstí zrovna v tu chvíli šla kolem Zara a zatahala Ruby za jeden z rezavých pramenů. Tím jako by Ruby připomněla, o kolik milejší na ni Lotka je.

„Ehm, díky. Tak jo. Nic v plánu asi nemám. Kdyby mi to máma nedovolila, zavolám ti.“ Nebylo to zrovna nadšené přijetí, ale v tu chvíli to muselo stačit.